

men da saae han, at der bag paa Kortet var skrevet et Par Linjer. I elskværdige, næsten ydmyge Udtryk udbad Baronesen sig en Samtale med ham og angav en Tid, paa hvilken hun den samme og den følgende Dag vilde kunne træffes paa Hotel d'Angleterre.

Nu kom ogsaa Skibstømrerkonen ind og fortalte helt betagen om en fornem Dame, der havde holdt udenfor i en Karet og spurgt efter ham. Hun havde givet hende den „Seddel“ — sagde hun — og bedt hende lægge den ind paa hans Bord.

Per stirrede igen paa Kortet.

Baronesse v. Bernt-Adlersborg! — — Aldrig i Verden havde han hørt det Navn!

„Det maa alligevel være en Fejltagelse. Spurgte hun virkelig efter mig? Nævnde hun mit Navn?“

„Ih ja, det gjorde hun da rigtignok. Hr. Sidenius, sa' hun. Og hun var grumme ked af ikke at træffe Herren hjemme.“

Der foer Per en Række dristige Fantasibilleder gennem Hovedet.

„Hvordan saae hun ud?“ spurgte han. „Var hun ung?“

„Ja saamænd. Hun kunde vel saadan omtrent være paa min Alder,“ svarede Kællingen, der var henimod de halvtreds.

„Og det var en Dame ... en virkelig Dame?“

„Jøsses Kors! Hun havde et stort Skind inde i Vognen.“

Per saae paa sit Ur. Ifald han skulde træffe den mystiske Baronesse endnu den Dag, var der ingen Tid at spille. Og han var unægtelig noget utaalmodig efter at faa Gaaden løst. Han opgav derfor Besøget hos Salomons, klædte sig i sin bedste Stads og begav sig afsted.

Den langbartede Hotelportner gik ham straks noget overlegen imøde; men da han hørte, hvem Per søgte, bøjede han sig ærbødig, slog Trappedøren op for ham og ringede samtidig Alarm paa en Klokke, der i et Nu hidkaldte en Tjener og en Stuepige ovenfra. Med en Højtidelighed (saadan forekom det Per), som om han kunde have været en Konge, der kom for at gøre en Dronning sin Opvartning, ledsagede disse ham op ad den brede, tæppebelagte Trappe og hen gennem en lang